

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Tomáše Zubka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **GEOTEST REAL, s. r. o.**, se sídlem Brno, Šmahova 1069/114, zastoupeného Jitkou Stanoevovou, advokátkou se sídlem Brno, Chládkova 3, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně,** se sídlem Brno, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2009, č. j. 754/09-1300-702127, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 12. 2009, č. j. 31 Ca 65/2009 - 23,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 12. 2009, č. j. 31 Ca 65/2009 - 23, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2009, č. j. 754/09-1300-702127, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebním výměrům Finančního úřadu Brno II ze dne 10. 10. 2008, č. j. 168779/08/289912/6220, č. j. 168780/08/289912/6220, č. j. 168781/08/289912/6220, č. j. 168782/08/289912/6220, č. j. 168785/08/289912/6220, č. j. 168788/08/289912/6220, č. j. 168789/08/289912/6220, č. j. 168791/08/289912/6220 a č. j. 168794/08/289912/6220, jimiž správní orgán prvního stupně (dále jen „správce daně“) podle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „daňový řád“), sdělil žalobci předpis penále na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2002, duben 2002, květen 2002, červen 2002, září 2002, prosinec 2002, leden 2003, březen 2003 a prosinec 2003.

Krajský soud výše uvedeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2009, č. j. 754/09-1300-702127, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 9 Afs 96/2007 - 43, dostupný na www.nssoud.cz, uvedl, že neshledal důvodnou námitku žalobce, podle níž mu mělo být penále vyměřeno ve lhůtě podle § 47 daňového řádu. Krajský soud zdůraznil, že lhůta určená podle § 63 odst. 4 daňového řádu ke sdělení předpisu penále je navázána na lhůtu podle § 70 daňového řádu, v níž se promlčuje vybrání daně, nikoli na lhůtu pro vyměření daně podle § 47 daňového řádu. V případě zdaňovacích období březen 2002, duben 2002, květen 2002, červen 2002 a září 2002 proto správce daně mohl žalobci sdělit předpis penále do 31. 12. 2008, u zdaňovacích období prosinec 2002, leden 2003 a březen 2003 do 31. 12. 2009 a u zdaňovacího období prosinec 2003 do 31. 12. 2010. Krajský soud žalobě vyhověl, přestože posoudil zmiňovanou žalobní námitku jako nedůvodnou, neboť shledal, že řízení před žalovaným bylo stiženo zásadní procesní vadou, ke které byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Lhůta ke sdělení předpisu penále daňovému dlužníku je podle názoru krajského soudu lhůtou prekluzivní. V tomto směru poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 6. 2008, sp. zn. 15 Ca 185/2007. Zabýval se proto dále tím, zda byl předpis penále žalobci sdělen včas, protože k případné prekluzi jsou správní soudy povinny podle nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, dostupného na http://nalus.usoud.cz, přihlížet z úřední povinnosti.

Krajský soud dospěl k závěru, že pro včasné sdělení předpisu penále musí platební výměr, jímž se sděluje předpis penále, nabýt právní moci ve lhůtě pro vybrání a vymáhání daňového nedoplatku podle § 70 daňového řádu. Vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 – 161, publikovaného pod č. 1542/2008 Sb. NSS, přičemž konstatoval, že ačkoliv se uvedené rozhodnutí týkalo lhůty pro vyměření daně podle § 47 daňového řádu, lze argumentaci použitou v tomto rozhodnutí aplikovat v obecné rovině i na nyní projednávanou věc. S ohledem na přípustnost odvolání proti platebnímu výměru, kterým se sděluje předpis penále, a s ohledem na skutečnost, že tímto, byť deklaratorním, rozhodnutím je autoritativně sdělována výše povinnosti vzniklé na základě zákona, krajský soud dovodil, že „teprve okamžikem právní moci je rozhodnutí pro daňový subjekt závazné v plném rozsahu (bez ohledu na předběžnou vykonatelnost platebního výměru)“. Jinak řečeno, i deklaratorní rozhodnutí musí k tomu, aby vyvolalo zákonem zamýšlené účinky, nabýt právní moci ve lhůtě, ve které má být vydáno. Žalovaný však v případě zdaňovacích období březen 2002, duben 2002, květen 2002, červen 2002 a září 2002 rozhodl o odvoláních žalobce proti platebním výměrům na daňové penále až dne 5. 2. 2009, tj. po uplynutí lhůty pro vybrání a vymáhání daňového nedoplatku, která skončila dnem 31. 12. 2008, což představuje podstatnou vadu řízení před žalovaným ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Jelikož žalobce brojil proti jednotlivým platebním výměrům samostatnými odvoláními, ovšem žalovaný rozhodl o všech odvoláních jediným rozhodnutím a navíc jediným nedělitelným výrokem, nebylo možno dle krajského soudu napadené rozhodnutí zrušit jen v části, týkající se zdaňovacích období březen 2002, duben 2002, květen 2002, červen 2002 a září 2002, proto ho zrušil v celém rozsahu.

Žalovaný (dále jen „stěžovatel") podal proti rozsudku krajského soudu včas kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že platební výměr na daňové penále musí ve lhůtě pro sdělení daňového penále nabýt právní moci, a z toho vyplývajícím závěrem, že v daném případě byly platební výměry na penále za zdaňovací období březen 2002, duben 2002, květen 2002, červen 2002 a září 2002 vydány až po uplynutí prekluzivní lhůty. Z toho, že proti platebnímu výměru na penále je přípustné odvolání, nelze dle stěžovatele dovozovat, že pro včasné sdělení penále musí platební výměr před uplynutím lhůty nabýt právní moci. Platební výměr na penále má jiný charakter něž platební výměr o vyměření daně. Stěžovatel poukázal na to, že totožnou právní otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 Afs 112/2007 – 72, dostupném na www.nssoud.cz, ve kterém konstatoval, že platební výměr, kterým je daňovému subjektu sdělováno penále, je deklaratorním rozhodnutím a pro sdělení jeho výše, naběhlé ze zákona, není v rámci zákonem stanovené šestileté lhůty nutno splnit podmínku právní moci. Nejvyšší správní soud současně v uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že platební výměr na penále je úkonem směřujícím k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku ve smyslu § 70 odst. 2 daňového řádu. Platební výměry na penále za zdaňovací období březen 2002, duben 2002, květen 2002, červen 2002 a září 2002 tedy byly vydány včas. Nesprávný je rovněž názor krajského soudu, že lhůta pro vybrání daně za výše uvedená zdaňovací období skončila dnem 31. 12. 2008, protože doručením platebních výměru na daňové penále došlo k přerušení běhu lhůty, v níž se promlčuje vybrání daně, včetně nedoplatku daňového penále. Po uplynutí kalendářního roku 2008 tak začala běžet nová šestiletá lhůta pro vybrání a vymáhání nedoplatku daňového penále. Pro úplnost stěžovatel dodal, že první přerušení běhu předmětné lhůty nastalo již na základě doručení výzvy k zaplacení nedoplatku daně z přidané hodnoty za zmiňovaná zdaňovací období ze dne 22. 10. 2003, č. j. 154358/03/289912/3021. Od konce kalendářního roku 2003 počala běžet nová šestiletá lhůta pro vydání platebních výměrů na penále. Vzhledem k tomu, jak byla formulována žalobní námitka, a vzhledem k tomu, že platební výměry na penále byly žalobci doručeny v rámci původní neprodloužené lhůty, stěžovatel nepokládal za nutné doložit tuto výzvu v řízení před krajským soudem. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Předmětem sporu je otázka, zda žalobci byl či nebyl předpis penále na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2002, duben 2002, květen 2002, červen 2002 a září 2002 sdělen včas.

Podle ustanovení § 63 odst. 4 daňového řádu platí, že *„penále je splatné dnem, kdy byly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho uplatnění. Předpis penále sdělí správce daně daňovému dlužníkovi platebním výměrem. Proti platebnímu výměru se daňový dlužník může odvolat do třiceti dnů od jeho doručení. O tomto předpisu se daňový dlužník může vyrozumět kdykoliv, pokud to vyžaduje stav jeho účtu, zejména při daňové exekuci; o předpisu se daňový dlužník zpravidla vyrozumí do třiceti dnů poté, kdy daňový nedoplatek byl zcela vyrovnán, nejpozději však ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. Penále uvedené v platebním výměru je splatné v náhradní lhůtě patnácti dnů ode dne doručení platebního výměru, pokud nebylo již uhrazeno“*.

Promlčení práva vybrat a vymáhat daňové nedoplatky upravuje § 70 daňového řádu. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení *„se právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným“*. V odstavci 2 nadepsaného ustanovení je zakotveno, že *„je-li proveden úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven; daňové nedoplatky lze však vymáhat nejpozději do dvaceti let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným, s výjimkou daňových nedoplatků zajištěných podle odstavců 4 a 5“*.

Otázkou, zda pro včasné sdělení penále podle § 63 odst. 4 daňového řádu musí platební výměr, jímž se sděluje předpis penále, nabýt právní moci v promlčecí lhůtě podle § 70 daňového řádu, a další související otázkou, zda samotný platební výměr, jímž se sděluje předpis penále, může být považován za úkon ve smyslu § 70 odst. 2 daňového řádu, přerušujícím promlčecí lhůtu k vybrání a vymáhání daňového nedoplatku, se již Nejvyšší správní soud zabýval ve stěžovatelem citovaném rozsudku ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 Afs 112/2007 – 72. Zdejší soud v něm konstatoval, že *„penále jakožto příslušenství daně „sleduje osud daně“ (§ 58 zákona o správě daní a poplatků), to však znamená pouze tolik, že změní-li se v průběhu času výše vyměřené daně (je vyměřena nižší či vyšší daňová povinnost, daň je prominuta či odepsána), změní se úměrně tomu i výše naběhlého penále. V žádném případě nelze vykládat ustanovení § 58 tohoto zákona tak, že by na příslušenství daně automaticky dopadala všechna pravidla platící pro daňovou povinnost samotnou. Penále není daní, proto se nevyměřuje; nabíhá ze zákona, jakmile jsou splněny zákonem stanovené předpoklady, k jeho výši dospívá správce daně matematickou operací, kterou daňovému subjektu sděluje formou platebního výměru (§ 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků). Nezjišťují se zde skutečnosti rozhodné pro určení výše původní daňové povinnosti tak, jak je tomu u daně při vyměřovacím řízení, vytýkacím řízení či daňové kontrole, neboť v každém okamžiku daňového řízení nastalém po splatnosti daně lze penále vypočíst na základě již učiněného rozhodnutí o dani“*. K charakteru platebního výměru na daňové penále dále uvedl, že *„z povahy tohoto institutu, ale i z jeho systematického zařazení v zákoně, je zřejmé, že předepisování penále nespadá do vyměřovací fáze daňového řízení, ale do fáze placení (vybírání) daně. Jediná lhůta, kterou je předpis penále vázán, je tak šestiletá promlčecí lhůta k vybrání daně, a právě v této lhůtě musí být jeho předpis nejpozději sdělen platebním výměrem daňovému dlužníkovi (...). Daňový dlužník je o výši penále pouze „vyrozuměn“, a platební výměr na penále z prodlení s placením splatné částky daně podle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků je pouze deklaratorním správním aktem“*.

Nejvyšší správní soud proto i v nyní posuzované věci souhlasí s názorem krajského soudu, že lhůta určená podle § 63 odst. 4 daňového řádu ke sdělení předpisu penále je navázána na lhůtu, v níž se promlčuje vybrání daně (§ 70 odst. 1 daňového řádu). Sdělení předpisu penále daňovému dlužníku není omezeno samostatnou lhůtou, nýbrž je vázáno na běh šestileté promlčecí lhůty pro vybrání daně. Jestliže je běh lhůty pro vybrání daně přerušen úkonem správce daně směřujícím k vybrání, zajištění nebo vymožení předmětného nedoplatku ve smyslu § 70 odst. 2 daňového řádu, počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven, a tato nová lhůta platí nejen pro vybrání daně, ale též pro sdělení předpisu penále. Je tedy zřejmé, že lhůta k předpisu penále je ve vztahu k promlčecí lhůtě pro vymáhání daňových nedoplatků lhůtou sekundární a při posuzování lhůty pro sdělení předpisu penále musí být předně zkoumán běh promlčecí lhůty pro vybrání daně, neboť teprve od běhu této základní lhůty se odvíjí lhůta ke sdělení předpisu penále, resp. obě lhůty zde splývají (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 1 Afs 142/2005 – 35, dostupný na www.nssoud.cz, a již výše citovaný rozsudek téhož soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 Afs 112/2007 – 72).

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že vzniku penále na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2002, duben 2002, květen 2002, červen 2002 a září 2002 předcházelo vyměření daňové povinnosti podle § 46 odst. 5 daňového řádu na základě daňových přiznání podaných žalobcem ve dnech 25. 4. 2002, 27. 5. 2002, 25. 6. 2002, 17. 7. 2002 a 25. 10. 2002. Podle § 37 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro shora uvedená zdaňovací období, je plátce povinen do 25 dnů po skončení zdaňovacího období podat daňové přiznání. Vlastní daňová povinnost je splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání, s výjimkami stanovenými tímto zákonem. Podle § 63 odst. 1 daňového řádu je daňový dlužník v prodlení, nezaplatí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. Jestliže tedy nebyly výše uvedené daňové povinnosti žalobcem uhrazeny ve lhůtě pro podání daňového přiznání, staly se automaticky (ze zákona) daňovými nedoplatky. Právo vybrat a vymáhat předmětné daňové nedoplatky by bylo podle § 70 odst. 1 daňového řádu případně promlčeno dnem 31. 12. 2008. Ve stejné lhůtě musel být žalobce nejpozději vyrozuměn i o předpisu penále, jak správně konstatoval krajský soud.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu ovšem neobstojí závěr krajského soudu, že pro včasné sdělení předpisu penále musí platební výměr v této lhůtě nabýt právní moci. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. výše zmiňovaný rozsudek ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 Afs 112/2007 – 72) je totiž platební výměr, kterým je daňovému dlužníku sdělováno penále, deklaratorním rozhodnutím, proto není pro sdělení výše penále, naběhlé ze zákona, nutno v rámci zákonem stanovené šestileté lhůty splnit podmínku právní moci. Nejvyšší správní soud přitom neshledal v projednávané věci důvody odklonit se od své dosavadní judikatury. Krajský soud v napadeném rozsudku vycházel z předpokladu, že až okamžikem právní moci platebního výměru je penále sděleno daňovému dlužníku závazně a neměnně. Tento závěr krajský soud opíral o usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 – 161, ve kterém se zdejší soud vyslovil k povinnosti správce daně vyměřit daň ve lhůtě stanovené § 47 daňového řádu nejen prvostupňovým (dodatečným) platebním

výměrem, nýbrž pravomocně. Nejvyšší správní soud se však s uvedenou argumentací krajského soudu neztotožnil, a to z následujících důvodů.

Předmětem usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, na něž krajský soud v napadeném rozsudku odkazuje, bylo posouzení lhůty k vyměření daně, přičemž rozdíl mezi vyměřovacím řízením a řízením o placení daní je zdůrazněn výše. Přestože jednotlivé instituty mohou mít v obou řízeních podobná označení, jejich povaha je odlišná. Konkrétně v případě výkladu lhůty k vybrání daňového nedoplatku podle § 70 daňového řádu nelze (bez uvedení další zákonné podpory) relevantně argumentovat pouze závěry ohledně lhůty k vyměření daně, ke kterým dospěl rozšířený senát zdejšího soudu za zvážení různých specifik a zásad platících výhradně pro stadium vyměření daně. Jak již bylo uvedeno, povaha platebního výměru, kterým se daňovému dlužníku sděluje výše penále, je deklaratorní. Zatímco daň je stanovena teprve okamžikem vyměření či doměření a existence daňové povinnosti je závislá na vydání (dodatečného) platebního výměru o vyměření či doměření daně, penále na dani vzniká přímo ze zákona. Účelem vydání platebního výměru na penále je podání informace daňovému dlužníku o vzniku penále, sdělení jeho výše, skutečností určujících jeho výši a v neposlední řadě výzva k jeho zaplacení. Právě tuto odlišnost krajský soud řádně nezohlednil při úvahách nad otázkou, zda je či není pro sdělení výše penále, naběhlé ze zákona, nutno v rámci zákonem stanovené šestileté lhůty splnit podmínku právní moci.

Důvodnou je také kasační námitka, podle níž je platební výměr na penále úkonem směřujícím k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku ve smyslu § 70 odst. 2 daňového řádu. Tento názor vyslovil Nejvyšší správní soud v již opakovaně zmiňovaném rozsudku ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 Afs 112/2007 – 72 a ani v tomto případě nevidí žádný důvod odchýlit se od citované judikatury. Ustanovení § 70 odst. 2 daňového řádu nestanoví výslovně formu ani výčet úkonů způsobilých přerušit lhůtu stanovenou v odstavci 1 tohoto ustanovení. Zákon pouze pozitivně vymezuje obsah takového úkonu, tj. musí směřovat k vybrání, zajištění nebo vymožení daňového nedoplatku. Podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu byla dále konstatována povinnost správce daně zpravit o tomto úkonu daňového dlužníka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2005, č. j. 7 Afs 52/2004 - 53, publikovaný pod č. 544/2005 Sb. NSS). Úkonem ve smyslu § 70 odst. 2 daňového řádu proto může být jakýkoli úkon správce daně směřující k tomu, aby na účet správce daně byla připsána částka ve výši daňového nedoplatku. Platební výměr na daňové penále podle § 63 odst. 4 daňového řádu lze považovat za takový úkon, protože správce daně jím daňovému dlužníku sděluje existenci ze zákona naběhlého penále, jeho výši a ukládá mu povinnost tuto částku zaplatit. Tím jej jednoznačně směřuje k uhrazení (ze strany správce daně k vybrání) nedoplatku, případně jsou jím vytvořeny podklady pro jeho vymáhání cestou exekuce.

Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že správce daně v dané věci vydáním platebních výměrů na daňové penále za zdaňovací období březen 2002, duben 2002, květen 2002, červen 2002 a září 2002 dne 10. 10. 2008 a jejich doručením dne 16. 10. 2008, resp. dne 30. 10. 2008 v případě zdaňovacího období červen 2002, dostál požadavku stanovenému v § 63 daňového řádu, neboť o předpisu penále vyrozuměl žalobce nejpozději ve lhůtě, v níž se promlčuje právo vybrání daně. Současně tím učinil v řízení úkon ve smyslu § 70 odst. 2 daňového řádu, kterým byla přerušena dosavadní

promlčecí lhůta k vybrání daňového nedoplatku (zde penále) ještě před jejím uplynutím. Nejvyšší správní soud se pro nadbytečnost nezabýval argumentací stěžovatele, že první přerušení běhu předmětné promlčecí lhůty nastalo již na základě doručení výzvy k zaplacení nedoplatku daně z přidané hodnoty za zmiňovaná zdaňovací období ze dne 22. 10. 2003, č. j. 154358/03/289912/3021, neboť by nic nemohla změnit na závěru, že předpis penále byl žalobci sdělen včas. Krajský soud v napadeném rozsudku vycházel z nesprávných premis a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V posuzovaném případě nebyly splněny podmínky pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek v souladu s § 110 odst. 1, větou první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je tento soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí taktéž rozhodne o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu